

Спи, голубчику мій, спи
так, як спить твоє серденько!
Снуй, мов злоту нитку, сни
так тихенько, так миленько!

Срібнокрилий ангел твій
через яснії простори
понесе тебе у вирій
поміж ангеликів хори...
Цить! Чи чуєш, скарбе мій,
їх ті любі розговори?

Цить, маленький, спочивай,
поки доля не розбудить,
поки втрапиш тихий рай,
поки світ байстрия осудить.

Прийде час, що проклинеш
і щербату долю, й бога,
матір рідну клястимеш —
бідна, бідна ж я небога!
В світ безбатченком підеш...
Ой, гірка твоя дорога!

Спи щасливий до часу
без сльозоньки і без болю, —
най сама я хрест несучи,
бо убила твою долю!
Спи, безбатченку мій, спи
так, як спить твоє серденько!
снуй, мов злоту нитку, сни
так тихенько, так легенько!
Снуй, мов злоту нитку, сни...
Ох, та як мені тяженько!..

Вперше надруковано в збірці Олександра Козловського «Мирти і кипариси», Львів, 1905.

Текст наводиться за збірником [Олександр Козловський. Поезії](#). — Бібліотека поета. Радянський письменник. — Київ, 1966